

Bahá'í usu tutvustus

Peaaegu kõigi rahvaste traditsioonid ennustavad tulevikku, mil maakeral luuakse rahu ja kooskõla ning inimkond elab heaolus. Bahá'í usk on maailmareligioon, mille eesmärgiks on täita see töötus inimkonna ühtsusest. Bahá'idena usume, et Bahá'u'lláh – bahá'í usu asutaja – on see suur isik, kelle õpetused aitavad inimkonnal uut maailma ehitada.

Jumala ainsus

Üks Bahá'u'lláh' peamisi õpetusi on see, et Jumal on oma olemuselt tundmatu. See tähendab, et me ei peaks oma mõttes looma kujutisi Jumalast, mõeldes Temast kui näiteks inimesest. Üldiselt ei suuda loodu oma loojat mõista. Näiteks, laud ei suuda mõista selle valmistanud puusepa olemust. Puusepa olemasolu on asjadele, mida ta valmistab, täiesti arusaamatu. Bahá'u'lláh ütleb:

„Kui kõrgele ka kõige ülevama inimese mõistus ei küündi ja kui suuri sügavusi eraldunud ja mõistev süda ei läbi, ei suuda selline mõistus või süda kunagi tõusta kõrgemale oma enda vaimusünnitusest ja oma enese mõttetöö viljadest. Kõige suurema mõtleja mõtisklused, kõige pühama pühaku palved, kõige kõrgemad kiiduavaldused inimese sulest või huulilt on ainult peegeldus sellest, mis neis endis on loodud tänu Issanda, nende Jumala ilmutusele.“

Jumal on kõigi asjade looja ning meie loomise põhjus, nagu Bahá'u'lláh meile räägib, on armastus. Ta ütleb:

“Oo inimese poeg! Ma armastasin sinu loomist, seepärast lõin sinu. Armasta niisiis Mind, et võiksin mainida sinu nime ja täita sinu hinge eluvaimuga.“

Isegi kui me ei suuda oma mõistusega aru saada Jumala olemasolust, puudutab Tema armastus lakkamatult meie elu ja olemist. Jumala armastus jõuab meieni igavese lepingu kaudu. Vastavalt sellele igavesele lepingule ei jäta Jumal meid iialgi üksinda ja juhenduseta. Mil iganes inimkond Temast kaugeneb ja unustab Tema õpetused, ilmub Jumala Avaldaja ja teeb Tema tahte ja eesmärgi meile teatavaks.

Sõna “avaldama” tähendab ilmutama, tegema ilmsiks midagi, mida varem ei teatud. Jumala Avaldajad on need erilised inimesed, kes ilmutavad Jumala sõna ja tahet. Seega, neid kuulda võttes vastame me Jumala kutsele. Füüsilises maailmas on näide, mis selgitab hästi “avalduse” mõistet nii, nagu Bahá'u'lláh seda meile õpetab. Selles füüsilises maailmas on päike kogu soojuse ja valguse allikas ning ilma päikeseta ei oleks planeedil elu. Siiski ei lasku päike kunagi maa peale ja kui me püüaks selleni jõuda, häviksime täielikult. Kuid kujutlege, et me võtame hästi puhastatud peegli ja suuname selle päikese poole. Me näeme sellel päikese kujutist ja mida puhtam on peegel, seda täiuslikum on kujutis. Jumala Avaldajad on nagu täiuslikud peeglid, mis peegeldavad Jumala valgust kogu selle hiilguses, ning kõik need peeglid peegeldavad sama valgust.

”Igaüks nendest pühitsetud peeglitest, ..., on Tema, kes on universumi keskne taevakeha, olemuse ja lõpliku eesmärgi väljendajad. Temast tulevad nende teadmised ja vägi; Temast pärineb nende ülemvõim. Nende palge ilu on vaid peegeldus Tema kujutisest

ning nende ilmutus märk Tema surematust hiilgusest. Nad on Jumalike teadmiste varakambrid ning taevaliku tarkuse hoidlad.”

Samuti selgitab Bahá'u'lláh, et erinevate peeglite ehk Jumala Avaldajate seisustel ei ole mingit vahet.

„Vaadake ette, oo Jumala ühtsusesse uskujad, et teil ei tekiks kiusatust eristada üksteisest mitte ühtegi Tema usu Avaldajat või suhtuda eelarvamusega märkidesse, mis on nende Ilmutustega kaasnenud ja neid ette kuulutanud. Veelgi enam, olge kindlad, et iga Jumala Avaldaja tööd ja teod - ei, kõik, mis nendega on seotud ja mida iganes nad võivad tulevikus ilmutada – on kõik Jumala poolt määratud ning Tema tahte ja eesmärgi peegeldajad.“

Kuigi me ei küündi kunagi Jumalani, tulevad meie juurde aeg-ajalt need täiuslikud olevused, elavad meie keskel, jagavad meile juhendust ja täidavad meid energiaga, mida me vajame nii materiaalseks kui ka vaimseks arenguks. Neil täiuslikel olevustel on kaks loomust: üks on Jumalik päritolu ja loomus ning teine inimlik. Bahá'u'lláh ütleb:

„Ja kuna ainsa tõelise Jumala ja tema loodu vahel ei saa olla mingit otsest sidet ning mööduva ja Igavese, juhusliku ja Lõpmatu vahel ei saa olla mingit sarnasust, on Ta määranud, et igal ajastul ja ajajärgul avaldatakse maa ja taeva kuningriigis puhas ja veatu Hing. Sellele õrnale, müstilisele ja õhulisele Olevusele on Ta andnud kahekordse loomuse: füüsilise, mis on seotud maailmaga, ning vaimse, mis on sündinud Jumala enese ainest.“

Inimkond on läbi aegade saanud pidevalt juhendust Jumala Avaldajatelt, nagu näiteks Kristus, ning tänapäeval on inimkond saanud uue Jumala Avaldaja Bahá'u'lláh' õpetusi, kelle nimi tähendab „Jumala Auhiilgus“. Seega on Bahá'u'lláh' õpetused täielikus kooskõlas varasemate Avaldajate õpetustega, kuid need on suunatud inimkonna praegusele olukorrale. Iga Avaldaja on toonud õpetusi ja sotsiaalseid süsteeme, mis on võimaldanud inimkonnal oma ühises arengus edasi liikuda. Iga religiooni tuum on sama – selleks on „muutumatu Jumala religioon, igavene minevikus, igavene tulevikus.“ Bahá'u'lláh lausub:

„Need põhimõtted ja seadused, need väljakujunenud ja vägevad süsteemid pärinevad ühest Allikast ning on ühe valguse kiired. Nad erinevad üksteisest vaid ajastute muutlike tingimuste tõttu, mil nad on avaldatud.“

Järgmine samm inimkonna kollektiivses arengus on ühtsus. Kui me vaatame inimkonna allakäiku tänapäeval, näeme, kui oluline on inimkonnal leida ühine nägemus oma tulevikust ja eesmärgist. Bahá'u'lláh ütleb:

„Inimkonna heaolu, selle rahu ja turvalisus saavutatakse alles siis, kui inimkonna ühtsus on püsivalt loodud.“

Inimkonna ainsus

Inimkonna ainsuse põhimõte on üks kõige põhilisemaid bahá'í õpetusi. Inimkonda võib võrrelda ääretu aiaga, milles kasvavad külg külje kõrval erineva kuju, värvi ja lõhnaga lilled. Aia võlu ja ilu peitub selle mitmekesisuses. Me ei peaks laskma oma erinevustel, mis tulenevad meie füüsilistest omadustest, temperamendist, taustast, mõtetest ja arvamustest, saada lahkkelide ja tülide põhjuseks. Me peaksime nägema kõiki inimkonna aias kasvavate ilusate lilledena ning rõõmustuma sellesse aeda kuulumise üle.

Kuigi inimkonna ühtsus on tõde, mida ei saa eitada, on maakera rahvad sellest nii kaugel, et nende ühendamine ei ole kerge ülesanne. Olles osa bahá'í kogudusest, pingutatakse ühtsuse ehitamise ja hoidmise nimel. Bahá'ídena püüame viia oma mõtted ja teod kooskõlla uskumusega inimkonna ainsusest. Meile on öeldud, et kui meie mõtetesse sigineb sõda, peaksime me selle kohe rahumõttega asendama. Kui me tunneme, et meie südames hakkab tekkima viha, peaksime me selle kohe armastuse tundega asendama. Me peaksime tegema kõikvõimaliku, et vabaneda oma eelarvamustest. Rassilised, rahvuslikud, kultuurilised, usulised ja soolised eelarvamused on ühed suurimad takistused parema maailma loomisel. Nii paljud lõigud bahá'í kirjutistest õpetavad meile, kuidas kõndida ühtsuse rada ja aidata teistel sama rada käia. Bahá'í kirjutistest võime lugeda:

“Bahá'u'lláh on joonistanud ühtsuse ringi. Ta on koostanud kõikide rahvaste ühendamise kava, et koguda neid ülemaailmse ühtsuse katuse varju. See on jumaliku helduse töö ja meie kõik peame kogu südamest ja hingest püüdma seni, kuni meie keskel valitseb tõeline ühtsus.”

Bahá'u'lláh' elu

Bahá'u'lláh sündis 1917. aastal Iraani pealinnas Teheranis. Juba varasest lapsepõlvest peale ilmutas ta suuruse märke. Ta oli pärit rikkast perest ja kui ta oli noor mees, pakuti talle kuninga õukonnas kõrget positsiooni, nii nagu tol ajal oli kombeks, kuid ta loobus sellest. Ta tahtis pühendada oma aja rõhutute, haigete ja vaeste aitamisele ning võidelda õigluse eest. Bahá'u'lláh on meenutanud ühte juhtumit oma varajasest elust, kui ta käis ühe oma vanema venna pulmas. Külaliste meelelahutuseks oli näidend nukkudega, mis ülistas kuningat. Bahá'u'lláh jutustab:

„Kui etendus lõppes, langes eesriie ning umbes kahekümne minuti pärast ilmus telgi tagant mees, kes kandis kaenla all kasti. „Mis kast see on?“ küsisin ma temalt „ja milles selle etenduse mõte seisnes?“ „Kogu see priiskav etendus ja rikkalikud rekvisiidid,“ vastas ta, „kuningas, printsid ja ministrid, nende pidulikkus ja hiilgus, nende vägevus ja võim – kõik, mida sa nägid, on nüüd selle kasti sees.“... Sellest päevast peale on kõik selle maailma ahvatlused tundunud sellele noorukile, nagu see etendus. Neil pole kunagi olnud ega saa kunagi olema mingi kaalu ega tähtsust, isegi mitte sinepiseemne suurust. Ma olin hämmastunud, kui suurt uhkust tundsid inimesed selliste edevate asjade üle, samas kui targad inimesed – niipea, kui nad on näinud vähimaidki märke inimese hiilgust – tajuvad selgelt nende paratamatut hääbumist. „Mitte kunagi pole ma näinud ühtegi asja, mis ei oleks kadumatu, ning Jumal on, tõesti, piisav tunnistaja.“

Bahá'u'lláh' elus on kaks asja, mis väärivad lähemat vaatlemist. Esiteks kannatused, mida ta pidi taluma, ning teiseks tohutu mõju, mida ta inimeste meeltele ja südametele avaldas. Need kaks iseloomustavad tegelikult kõigi Jumala Avaldajate elu. Bahá'u'lláh' kannatused algasid hetkest, mil ta tõusis Jumala usku kuulutama. Tema elu oli täis pagendust, vangistust ja tagakiusamist. Juba väga varakult, 1852. aastal, heideti ta vangikoopasse, mida teati kui „musta auku“ ja mis oli kurikuulus saastunud õhu, mustuse ning pimeduse poolest. Bahá'u'lláh' kirjeldab vangikoobast oma enda sõnadega:

„Meid vangistati neljaks kuuks kohta, mille mustust on võimatu millegagi võrrelda... Vangikoobas oli mattunud musta pimedusse ning peale meie oli seal vange veel umbes 150 hinge: vargad, mörvarid ja maanteeröövlid. Kuigi seal oli kitsas, ei olnud seal ühtegi teist käiku peale selle, mille kaudu me sisenesime. Ükski sulg ei suuda kirjeldada ega ükski keel väljendada selle koha jäledat lehka. Enamikul neist meestest ei olnud riideid ega midagi, mille lamada. Ainult Jumal üksi teab, mis meile osaks langes selles haisvas ja sünges kohas!“

Selles vangikoopas sai Bahá'u'lláh esimese aimduse Jumalikust Ilmutusest.

„Neil päevil, kui lamasin vangistuses Teheranis ja vaatamata sellele, et ahelate lõikav raskus ning lehkav õhk ei andnud mulle eriti und, tundsin siiski neil vähestel unehetkedel, nagu miski oleks voolanud minu peast üle mu rinna, ühtlasena nagu vägev juga, mis voolab maa peale kõrge mäe tipust. Selle peale süttis iga mu kehaliige. Neil hetkedel kandis mu keel ette midagi sellist, mida ükski inimene ei suudaks kuulda.“

Pärast Teherani vangikoopast vabastamist pagendati teda neli korda ühest riigist teise ja saadeti viimaks 'Akkásse, Ottomani impeeriumi vanglalinna. Kannatused olid seal nii rängad, et ta on viidanud 'Akkále kui "Kõige Suuremale Vanglale", kus ta 1892. aastal pärast 50 vangistusaastat suri. Bahá'u'lláh ütleb:

„Iidne Ilu [Bahá'u'lláh] on nõustunud olema ahelais, et inimkond saaks vabaks oma köidikuist, ning võtnud vastu vangipõlve selles võimsaimas Kindluses, et kogu maailm võiks saavutada tõelise vabaduse. Tilgatumaks on Ta tühjendanud kurbuse karika, et kõik maailma rahvad saavutaksid püsiva õnne ja joovastuksid rõõmust. See on arm teie Issanda, Kaastundliku, Kõige Armulikuma poolt. Me oleme vastu võtnud alanduse, oo Jumala ainsusesse uskujad, et teie võiksite olla ülenatud, ning oleme kannatanud mitmesuguseid piinu, et teie võiksite edeneda ja õitseda. Tema on tulnud uuesti üles ehitama kogu maailma, kuid vaadake, kuidas need, kes on püstitanud Jumalale võrdseid, on sundinud Teda elama kõige mahajäetumas linnas.“

Kaks võimsat kuningakoda – Iraani kuningas ja Ottomani imperaator – andsid endast kõik, et seista vastu Bahá'u'lláh'le ja tema õpetustele, kuid tõe valgust ei ole kerge kustutada. Kuigi võimud pagendasid ning vangistasid teda, ei suutnud nad Bahá'u'lláh' sõnade ja õpetuste kasvavat mõju peatada. Mida kaugemale võimud teda pagendasid, seda enam oli inimesi, kes tema õpetustest vaimustusid ja tunnistasid tema võimu ja ülevust. Tuntud inglise orientalist, Edward Brown, kirjutas järgneva aruande oma kohtumisest Bahá'u'lláh'ga:

„Ma ei suuda kunagi unustada tema nägu, kuigi ma ei oska seda kirjeldada. Need puurivad silmad tundusid suutvat su sisse näha; sel tugeval laubal puhkas vägi ja jõud ... Polnud vaja küsida, kelle juures ma viibisin, kui ma kummardasin selle ees, kellele saab osaks selline andumus ja armastus, mida kuningad võivad kadestada ja imperaatorid asjatult igatseda!“

Vaatamata pidevale tagakiusamisele avaldas Bahá'u'lláh 50 aasta jooksul pidevalt Jumala Sõna ja tõi maailma nii palju armastust ja vaimset energiat, et tema usu võit on kindel. Täna tunnistavad miljonid järgijad teda kui tänapäeva Jumala Avaldajat. Bahá'u'lláh suri pärast 50-aastast vangistust ja pagendust Akkás 1892. aastal.

Bábi elu

Mitu aastat enne seda, kui Bahá'u'lláh kuulutas oma missiooni, saatis Jumal erilise sõnumitooja inimesi tema tulekust teavitama. See suur sõnumitooja võttis endale tiitli “Báb”, mis tähendab “värav”. Ta oli tõepoolest värav Jumala teadmisele ning inimeksistentsi uuele ajastule. Kuus aastat õpetas ta lakkamatult, et uue Jumala Avaldaja tulek on lähedal ning valmistab ette teed tema tulekuks. Ta rääkis inimestele, et nad on tunnistajaks uue ajastu koidule, Jumala Töötatud Päeva koidule. Ta kutsus neid üles puhastama oma süda maisest edevusest, et nad võiksid ära tunda Tema, kelle Jumal peagi avaldab.

Tuhanded tuhandete järel võtsid vastu Bábi sõnumi ja hakkasid tema õpetusi järgima, kuid Iraani valitsus ja tugev vaimulikkond, kes rahvast juhtis, tõusid tema vastu. Tema järgijaid kiusati taga ja suur hulk neist tapeti. Báb ise hukati 31-aastaselt märtrina sõdurite rügemendi poolt, kes riputasid ta avalikul väljakul üles ja avasid tema pihta tule.

Pärast Bábi hukkamist varjasid tema järgijad ta säilmeid ja viisid neid paigast paika, peites neid usu vaenlaste eest. Viimaks viidi need pühale maale Karmeli mäele.

'Abdu'l-Bahá

Kõikide teiste religioonide ajaloos tekkisid pärast Jumala Avaldaja surma tema järgijate vahel tuhandeid vaidlusi, mille tulemusena killustus religioon paljudeks sektideks. Ebaühtsuse põhjuseks oli vahel mõningate auahnete inimeste iha juhiks saada. Aga kui isegi siiraste usklike vahel tekkisid erinevad arvamused selle suhtes, mida Avaldaja sõnad tähendavad, siis ei olnud Avaldaja määranud kedagi, kes erimeelsusi lahendaks, ning see tekitas tülisid ja lahkarvamusi. Erinevad tõlgendused viisid erinevate sektide loomiseni.

Bahá'u'lláh on kaitsnud oma usku sellise lõhenemise vastu, varustades selle erakordse jõuga – lepingu jõuga. Enne oma surma kirjutas Bahá'u'lláh selgesõnaliselt, et pärast teda peavad kõik bahá'id pöörduma 'Abdu'l-Bahá poole. 'Abdu'l-Bahá, tema vanim poeg, oli sellega määratud Bahá'u'lláh' sõnade ainsaks tõlgendajaks ning tema Lepingu Keskpunktiks. Bahá'u'lláh ise oli teda kasvatanud, ta oli juba lapsena ära tundnud isa seisuse ning saanud osa tema kannatustest.

Ta oli kõige hinnalisem kingitus, mis on inimkonnale antud, bahá'í õpetuste täiuslik eeskuju. 'Abdu'l-Bahá elas siin maa peal 77 aastat. Ta sündis sel samal ööl, kui Báb kuulutas oma missiooni 1844. aastal, ja suri novembris 1921. Tema elu täitsid kannatused, kuid ta tõi kõigile, kes tema lähedusse jõudsid, suurimat rõõmu ja õnne. Pärast isa lahkumist langes vastutus bahá'í koguduse eest tema õlgadele ning ta töötas päeval ja ööl, et levitada usku idas ja läänes. Ta kirjutas tuhandeid läkitusi üksikisikutele ja gruppidele ja selgitas oma isa õpetusi. Praegu on tema tõlgendused bahá'í usu kirjutiste oluline osa.

Oma testamendis nimetas 'Abdu'l-Bahá oma tütrepoja usu Kaitsjaks ning pärast 'Abdu'l-Bahá surma sai Shoghi Effendi õpetuste volitatud tõlgendajaks. 36 aastat jätkas ta oma vanaisa tööd, selgitades Avaldaja sõnu ning kehtestades tema usu maakera kõigis osades. Viis ja pool aastat pärast Shoghi Effendi surma valisid maailma bahá'id Ülemaailmse Õigluse Koja, nagu Bahá'u'lláh oli seda ette näinud ning 'Abdu'l-Bahá ja Kaitsja selgelt kirjeldanud. Ülemaailmne Õigluse Koda on bahá'í usu kõrgeim institutsioon, mille poole maailma bahá'id praegu pöörduvad.

Seadused ja käsud

Iga religiooni kõige tähtsama osa moodustavad seadused, mida Jumala Avaldaja inimkonnale toob, juhtimaks inimesi õigele rajale. Mõned neist seadustest ja käskudest on igavesed, teised muutuvad vastavalt sellele, kuidas inimkond areneb. Usk õpetab meile, et bahá'í seadused ei ole rida kärke, mis ütlevad meile, mida teha ja mida mitte. Bahá'u'lláh ütleb meile, et tema seadused on "Mu armastava kaitselmuse lambid Minu teenrite seas ja Mu halastuse võtmed loodute jaoks." Samuti ei peaks me alluma neile seadustele karistuse hirmust, kuna ta on selgelt sätestanud oma Kõige Pühamas Raamatus: "Täitke Minu kärke armastusest Minu Ilu vastu."

Üks näide seadusest on palve. Füüsilises maailmas peavad inimolendid iga päev sööma. See on inimkeha nõue: kui me ei söö, jääme haigeks ja sureme. Seega võime me öelda, et söömine on füüsiline seadus, mida me peame järgima. Samal moel on üks Bahá'u'lláh' seadus, et me peame palvetama iga päev. Meie hing, täpselt nii nagu keha, vajab pidevat toitmist ja palve annab toitu meie vaimseks kasvuks. Báb, Bahá'u'lláh ja 'Abdu'l-Bahá on ilmutanud palju kauneid palveid, mida me võime lausuda üksinda või lugeda koos olles. Mõned neist palvetest on erilised ja mõned kohustuslikud. Üht kohustuslikku palvet ütlevad bahá'id iga päev lõuna ja päikeseloojangu vahel. See ütleb:

"Tunnistan, oo mu Jumal, et Sina oled mind loonud Sind tundma ja Sind palveldama. Sel hetkel tõendan ma enda jõuetust ja Sinu vägevust, enda vaesust ja Sinu rikkust. Pole muud Jumalat kui Sina, Abi Hädas, Iseolev."

Ühes teises käsus on Bahá'u'lláh keelanud tagarääkimise ja laimu. See on tähtis, sest kui sa selle üle mõtled, siis mõistad, et tagarääkimine on kõige suurem ühtsuse vaenlane. Kahjuks aga on suurele osale inimkonnast muutunud teiste inimeste seljataga nende vigadest rääkimine harjumuspäraseks. 'Abdu'l-Bahá palub meil täpselt vastupidist teha. Kui me näeme kelleski kümme head omadust ja üht halba, peaksime me keskenduma kümnele heale, ja isegi kui inimesel on kümme halba omadust ja üks hea, peaksime me keskenduma sellele ühele heale omadusele. Bahá'u'lláh ütleb:

“Oo, Mu trooni kaaslane! Ära kuule halba ega näe halba, ära alanda ennast ega ohka ja nuta. Ära räägi halba, et sa ei kuuleks, kui sulle seda räägitakse, ja ära suurenda teiste vigu, et su enda vead ei paistaks suurena, ning ära soovi kellelegi alandamist, et su enda alandus ei tuleks ilmsiks. Veeda seega oma elupäevad, mida on mööduvatest hetkedest vähem, laitmatu meele, rüvetamata südame, puhaste mõtete ja pühitsetud olemusega, nii et sa võiksid vabana ja rahulolevana jätta maha sureliku keha ning siirduda müstilisse paradiisi ja jääda alatiseks igavikuriiki.”

Maailmatsivilisatsiooni ehitamine

Bahá'ídena panustame kogu inimkonna ühtsuse loomisesse. Koostööd peavad tegema kolm osapoolt, millest igal on ülitähtis roll. Esimene osapool on üksikisikust usklik. Üksikisiku kohustus on lepingus kindlaks jääda, püüda päeval ja öösel, et viia oma elu kooskõlla Bahá'u'lláh' õpetustega ning teenida inimkonda, olles alati teadlik tõsiasjast, et elu ei lõpe surmaga ja et inimese suhe Jumalaga on igavene. Pärast surma saab meie hing vabaks ja areneb läbi igaviku Jumala poole. Meie elu siin on väga sarnane loote elule emaüsas. Üheksa kuu vältel arendab laps selle maailma jaoks vajalikku: silmad, kõrvad, käed jne. Samamoodi arendame me selles füüsilises maailmas vaimseid võimeid, mida vajame järgmistes Jumala maailmades arenemiseks. See saavutatakse teisi inimesi teenides, omandatud teadmisi jagades ning „igavesti arenevat tsivilisatsiooni edendades.“

Teine osapool on kogudus. Inimesed ei ole loodud üksi elama. Me elame kogukondades ja peame koos töötama, et luua uut tsivilisatsiooni. Kõige lähedasem kogudus meile on kohalik kogudus, mille moodustavad meie küla või linna bahá'íd. Kohalikus koguduses õpime me koos töötama ja kasvama ning saama ühendatuks. Lisaks kohalikule kogudusele oleme me ka rahvusliku koguduse ja siis veel bahá'í maailmakogukonna liikmed, mis pidevalt laieneb ja kütkestab igasuguse religioosse taustaga, igast rassist ja rahvusest inimesi.

Usu institutsioonid esindavad uue tsivilisatsiooni esindamisel kolmandat osapoolt. Bahá'u'lláh' kirjutiste seas on ühiskondliku korraldusega seotud käsked. Minevikus ei ole Jumala Avaldajad palju öelnud, kuidas nende järgijad organiseeruma peaksid, ning inimesed on need viisid pidanud ise leidma. Kuid bahá'í usus on Bahá'u'lláh loonud administratiivkorra, mis tähendab, et ta on meile rääkinud, millised institutsioonid me peaksime looma, kuidas need peaksid toimima ning kuidas inimkonda peaks juhtima.

Igas paigas valitakse kohalik vaimne raad. Kohalik vaimne raad koosneb üheksast liikmest, kes valitakse kohalike täiskasvanud usklikte poolt palvuslikus õhkkonnas, salajase hääletuse teel. Bahá'í usus ei ole kirikut ega vaimulikkonda. Kohalik vaimne raad on see, mis juhendab koguduse tegevusi ning jälgib usklikte heaolu. Igal maal valivad bahá'íd kord aastas rahvusliku vaimse rae. Vaimsed raad on bahá'ídele väga tähtsad, sest nende kaudu me õpime, kuidas tegevusi juhtida ning luua ühiskonnas uus kord – kord, mida teatakse Bahá'u'lláh' maailmakorrana. Iga viie aasta tagant valitakse Ülemaailmne Õigluse Koda, mis on bahá'í usu kõrgeim institutsioon.

Maailma parandamise nimel töötamine

Üks viis, kuidas bahá'íd maailma parandamise nimel töötavad, on kohalike kogukondade arendamine rohujuure tasandil. Nende projektide kaudu tegeletakse kogukonna vaimsete ja materiaalsete vajadustega ning arendatakse individide võimeid parema maailma loomises osalemiseks. Eesmärgiks on alates rohujuuretasandilt aidata indiviidi nii, et ta oleks arenguprotsessi südames. Kõik on oodatud osalema nendes kogukonna arendamise tegevustes, mida sageli nimetatakse põhitegevusteks. Üheks põhitegevuseks on lastetunnid ning selle eesmärgiks on tegeleda laste moraalse harimisega.

Laste moraalsete võimete arendamine on väga oluline mitte ainult nende enda tuleviku jaoks, vaid kogu meie ühiskonna teenimiseks ja edendamiseks. Lastele vaimse hariduse võimaldamine on pikka aega olnud üks bahá'í kogukonna kultuuri osasid. Bahá'íd ja nende sõbrad pakuvad moraalseid tunde, mis toidavad laste südameid ja hingi ning mis täiendavad koolist saadavat haridust. Need tunnid on avatud iga taustaga lapsele ning neid korraldatakse tihti koostöös lastevanematega. Need tunnid, mis hõlmavad nii pühade värsside õppimist kui ka laste jaoks igapäevaselt oluliste küsimuste arutamist, aitavad lastel rakendada vaimseid põhimõtteid – nagu näiteks armastus, ühtsus ja õiglus – oma enda elus, oma pere ja sõpradega.

Veel üks tegevus, millega bahá'íd kogukonna tasandil tegelevad, on varateismeliste grupid, mis suunavad varateismeliste tärkavaid võimeid. Varateismeliste grupid on avatud 12–14 aastastele noortele ning nende eesmärgiks on aidata noortel läbida väga oluline eluetapp. Kui maailm kipub kujutama seda vanusegruppi kui problemaatilist, füüsilistest ja emotsionaalsetest valudest täidetud segast aega, kus noored on ükskõiksed ja isekad, liigub bahá'í kogudus – nii keelekasutuses kui ka lähenemisviisides – vastupidises suunas, nähes varateismelistes hoopis omakasupüüdmatust, teravat õiglustunnet, indu saada maailma kohta teadmisi ja soovi anda oma panus parema maailma loomisesse. Varateismeliste programm aitab neil kujundada tugevat moraalselt identiteeti, arendada intellektuaalseid võimeid ning osaleda oma kogukonna paremaks muutmises. Noored osalevad erinevates kunstilistes tegevustes, aruteludes, näitemängudes, koostöömängudes, kirjutiste õppimises ja kogukonna teenimises. Need programmid põhinevad bahá'í vaadetel, kuid ei ole formaalsed religiooniõpetuse programmid, mis tähendab, et bahá'í usku osalejatele ei õpetata.

Kolmandaks tegevuseks on palvetunnid. Bahá'í õpetused ütlevad, et palve ja vestlus Jumalaga on osa meie elust. Palvetunni keskmeks on palvete ja katkendite lugemine pühadest kirjutistest. Igaüks, kes soovib pühasid kirjutisi lihtsalt kuulata või neid ise lugeda ja nende üle mõtiskleda vaimses õhkkonnas, on väga teretulnud.

Neljandaks tegevuseks on õpperingid. Nende eesmärgiks on anda osalejatele teadmisi ja oskusi, mida on vaja ühiskonna paremaks muutmiseks, alustades nende enda naabruskonnast. Seda saavutatakse mitmete bahá'í kirjutistel põhinevate kursuste süstemaatilisel läbimisel. Näiteks õpivad osalejad esimesena selliseid teemasid nagu palve, meditatsioon, elu mõte ja elu pärast surma. Õpperingide eesmärgiks ei ole mitte teadmiste edastamine, vaid pigem osalejate kaasamine vestlustesse.

